

Alfonso d. 7.'s krønike om kampene mod muslimerne

Chronica Adelfonsi Imperatoris er en krønike om kong Alfonso d. 7. (1126-57) af kongeriget León-Kastilien, der fra tiden omkring 1138-1157 førte en række korstog mod muslimerne – særligt imod almoraviderne – i Spanien. Krøniken fremstår som en samtidig øjensvidneberetning. Selvom den er bevaret i en form med store lakuner, regnes krøniken for en af de bedste kilder til historien om Spanien i 1100-tallet. I nedenstående uddrag fortæller krøniken om Alfonso Krigeren, konge af Aragonien og Navarre fra 1104-1134.

- 10 I det syvende år af Alfonsos regeringstid, spaniernes konge, søn af grev Raymond og den yderst fromme dronning Urraca, i løbet af æraen 1171¹ rådslog kongen sig med kong Zafadola² og han hidkaldte dernæst alle sine grever, stormænd og vasaller i sit kongerige og han fortalte dem om sin hemmelige plan. Han erklærede, at hans sind var fuldt koncentreret om dette ene mål: At han ville invadere saracenernes land for at besejre dem og hævne sig på kong Tāshufin³ og andre af muslimernes konger, som havde invaderet Toledos land og havde dræbt mange af de kristnes ledere og havde ødelagt borgen Aceca og som med sværdet havde myrdet alle de kristne, som de fandt der. Tello Fernández, deres leder, og andre kristne fanger var blevet sendt over havet. Alle var enige i denne erklæring. [...] Så slog hele hæren lejr omkring Sevilla og hver dag red store hærgrupper af riddere ud af lejren og red til venstre og til højre. Disse riddere var kendt som *algaras* på vort sprog. De plyndrede alt land i Sevilla, Córdoba og Carmona og nedbrændte hele området sammen med byer og borge, hvoraf mange var forladt, fordi alle var flygtet væk. De tog utallige mænd og kvinder til fange, ligesom de plyndrede heste, muldyr, kameler og æsler, så vel som kvæg, får og geder i store mængder. De bragte store mængder korn, vin og olie tilbage til lejren. De ødelagde alle de moskéer, som de fandt, og når de mødte nogle præster eller læger af deres religion, så huggede de dem ned. De brændte også alle deres religiøse bøger i moskéerne. I løbet af plyndringstøgtet drog ridderne ud fra lejren i en uge, hvorefter de vendte tilbage med plyndringsgodset. [...]

- 30 Kongen af Aragonien medbragte altid på sine felttog et skrin af det pureste guld, udsmykket med ædelsten indvendigt og udvendigt. Inde i skrinet var et kors lavet af relikviet af det frelses-givende træ, hvorpå Vor Herre Jesus Kristus Guds søn var blevet korsfæstet for at frelse os. Kongen havde stjålet det i krigstid fra klostret indviet til de hellige martyrer Facundus og Primitivus, som er i landet León nær floden Cea. Han havde også andre elfenbensskrin beklædt med guld, sølv og ædelsten, som var fyldt med relikvier af Jomru Maria og korset og fra apostle, martyrer, helgener, jomfruer, patriarker og profeter. De blev opbevaret i de telte, hvor kapellet var, som altid stod ved siden af kongens telt. Præsterne, munkene og mange af de gejstlige vågede dagligt over disse ting, og de holdt altid messer over dem. [...]

[Om slaget ved Fraga i 1134 berettes det:] Moabiterne og hagaræerne⁴, som var inde i Fraga, ønskede at overgive byen til kongen, så at han kunne lade dem gå i fred. Men han ønskede ikke

¹ Dvs. året 1133

² Ahmad d. 3. Abū Ya'far ibn 'Abd al-Malik al-Mustansir, konge af Taifa kongedømmet Zaragoza. Indgik en alliance med kong Alfonso d. 6 efter at hans kongedømme var blevet invaderet af almoraviderne i 1110.

³ Tashufin b. 'Ali, emir over almoraviderne (1143-45). Vicekonge af al-Andalus.

⁴ Dvs. muslimerne

at modtage den [overgivelsen], fordi Gud havde hærdet hans hjerte. [...] Til sidst samlede sara-
ceneren Avengania en oversøisk hær af moabiter og arabere og han samlede kongerne af Cór-
doba, Sevilla, Granada, Valancia og Lérida [...] og en stor mængde riddere, fodsoldater og bue-
skytter kom til Fraga [...]

- 5 [Alfonso tabte slaget ved Fraga i 1134 mod en muslimsk hær, som også erobrede kongens reliv-
kier fra den kristne lejr. Udover en del spanske riddere faldt også kristne riddere fra Frankerriget.
Alfonso døde kort efter slaget i et kloster.] Da de så dette anråbte biskopperne og præsterne og
alle de kristne Vorherre om at hjælpe dem imod saracenerne og ikke at lægge vægt på kongens
synder, men Gud hørte ikke deres bønner, for ærkeenglen Gabriel, Guds vigtigste budbringer,
10 bragte ikke beskeden videre til Kristi domssæde; og heller ikke Michael, lederen af englenes
hær, blev sendt ned af Gud for at hjælpe dem i slaget. [...] Mange franske krigere og mange ud-
lændinge faldt modigt på slagmarken sammen med ædle riddere fra Aragonien. [...] Biskoppen
af Lescar blev taget til fange og bragt til Valencia. De udsatte ham for grusom tortur, for at få
ham til at afsværge sin dåb og forsage Ham, som lod sig korsfæste for os, og for at få ham til at
15 lade sig omskære i overensstemmelse med deres love. [...] Folket i Aragonien, både adelige og
ikke-adelige, borgere og udlændinge samlede sig i grupper. De rev deres hår ud og sønderrev
deres klæder, og kvinderne rev sig i ansigtet og råbte mod himlen: "Åh, konge! Hvorfor er du,
som beskyttede os, faldet. På grund af vore synder er Guds vrede faret ned over os, så at vi har
mistet de kristnes befrier. Nu vil de vantro saracenere og vore fjender invadere os." [...]

20

Chronica Adelfonsi Imperatoris: Oversættelse af M. Pihl efter S. Bart and and R. Fletcher (red.): *The World
of El Cid – Chronicles of the Spanish Reconquest*, Manchester (2000), s. 178-189